

SXEDIO.F45

8.4.1948: Ο ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΚΥΚΚΩΤΗΣ ΕΚΛΕΓΕΤΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΙΤΙΟΥ

Η εκλογή του Μακαρίου Κυκκώτη, ως Μητροπολίτη Κιτίου, έγινε στην απουσία του στις **8 Απριλίου 1948**.

Ο Μακάριος Κυκκώτης απουσίαζε για σπουδές στις Ηνωμένες Πολιτείες, με υποτροφία του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών.

Ωστόσο, η Μητρόπολη Κιτίου, με έδρες στη Λάρνακα και στη Λεμεσό, ήταν γνωστή στον Μακάριο Κυκκώτη μια και είχε διατελέσει εκεί Αρχιμανδρίτης και είχε μάλιστα καταδικαστεί σε πρόστιμο γιατί είχε επιτρέψει να παίξουν οι καμπάνες στη διάρκεια επίσκεψης του πρώην Μητροπολίτη Πάφου Λεοντίου.

Όπως και στην περίπτωση της εκλογής του Μητροπολίτη Κλεόπα, που αναδείχθηκε Μητροπολίτης Πάφου, η εκλογή του Μακαρίου Κυκκώτη έγινε στο Μέγα Συνοδικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής.

Την εκλογική συνέλευση που συνερχόταν στην απουσία του Μακαρίου προσφώνησε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος Β που αναφέρθηκε ιδιαίτερα στη δράση του προκατόχου του θρόνου Κιτίου, Νικοδήμου Μυλωνά, ο οποίος είχε εξορισθεί το **1931** και πέθανε στα Ιεροσόλυμα.

Είπε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος Β:

"Σεβασμιώτατοι εν Χριστώ Αδελφοί,

Πανοσιολογιώτατοι Ηγούμενοι και

αξιωματούχοι της Εκκλησίας,

Ευλαβέστατοι ιερείς,

Εντιμοί Κύριοι Γενικοί Αντιπρόσωποι,

Η Εκκλησία του Αποστόλου Βαρνάβα υπέστη κατά τους τελευταίους χρόνους σοβαράν δοκιμασίαν ως εκ της κατά το **1931** εξορίας του αειμνήστου Μητροπολίτου Κιτίου Νικοδήμου και Ημών και της μετ' ου πολύ ανακλήσεως εις τας αιωνίους μονάς του αοιδίμου αρχιεπισκόπου Κυρίλλου του Γ.

Ο αείμνηστος Νικόδημος απελαθείς μεθ' ημών εκ

Κύπρου το 1931, κατόπιν βραχυχρονίου παραμονής εν Λονδίω διέμενεν εν Ιεροσολύμοις μετ' αγάπης ξενιζόμενος εν ταις κάλπαις της αγιοταφικής αδελφότητος. Αλλ' εκεί νόσος αμείλικτος ετερμάτισε προώρως την ζωήν αυτού εν ηλικία 48 ετών, τη 13η Σεπτεμβρίου του 1937.

Εκηδεύθη μεγαλοπρεπώς και ετάφη παρά τους τάφους των Πατριαρχών και ιεραρχών της Σιωνίτιδος Εκκλησίας.

Η Εκκλησία Κύπρου πένθησε και πενθεί αυτόν και έχει υποχρέωσιν ιεράν να μετακομίση τα εν τη ξένη αναπαυόμενα τίμια αυτού οστά εις την προσφιλή αυτού πατρίδα, αφού ενεργηθώσι τα δέοντα προς άρσιν των επιπροσθούτων εμποδίων.

Επεσεν περί των επάλξεων, τιμήσας εαυτόν και την πατρίδα. Εν τω προσώπω αυτού η Εκκλησία απώλεσεν επίλεκτον ποιμένα και Ιεράρχην και η πατρίς πιστόν αφωσιωμένον στρατιώτην και σθεναρόν αγωνιστήν.

Καλούμεν την παρούσαν συνέλευσιν κατά την ιεράν ταύτην στιγμήν να δεηθώμεν υπέρ αναπαύσεως της μακαρίας αυτού ψυχής.

Λόγοι γνωστοί κατέστησαν αδύνατον την έγκαιρον ανάδειξιν διαδόχου αυτού αλλά χάριτι θεία αρθέντων τελευταίως των εμποδίων και συντελεσθέντων νυν πάντων των υπό του εκκλησιαστικού ημών νόμου επιβεβλημένων συνήλθομεν ίνα τη του Θεού βοηθεία, εκλέξωμεν τον μέλλοντα Μητροπολίτην Κιτίου.

Δεν θα σας απασχολήσωμεν επί πολύ, αναπτύσσοντες προς υμάς το βάρος και τας ευθύνας ως επωμίζεται ο επίσκοπος, ουδέ τα προσόντα, υφ'ων δέον ούτος να περικοσμήται ίνα δυνηθή να ανταποκριθή εις τας σοβαράς υποχρεώσεις, ως αναλαμβάνει, κατά τους σημερινούς χαλεπούς ιδία καιρούς. Ουδέ θα υπομνήσωμεν ότι ο Κύπριος Επίσκοπος, είναι ου μόνον ο θρησκευτικός, αλλά και ο εθνικός αρχηγός της Μητροπολιτικής αυτού επαρχίας.

Αρκούμεθα να είπωμεν ότι ο μέλλων Μητροπολίτης Κιτίου δέον να είναι αντάξιος του αιμινήστου προκατόχου αυτού του μακαριστού αδελφού

ημών και εθνομάρτυρος Νικοδήμου.

Εκφράζοντες ευγνώμονας ευχαριστίας Κύπρου και ημών προς την αγιωτάτην Πρωτόθρονον εκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως διά την φιλόστοργον αυτής περί της εκκλησίας ημών μέριμναν και προς τους επαξίους εκπροσώπου αυτής, Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Περγάμου και Σάρδεων, οι οποίοι μετά τόσης αφοσιώσεως παρέσχον πολύτιμον αυτών βοήθειαν εις την περίστατιν εκκλησίαν ημών, κηρύττομεν την έναρξιν των εργασιών της Εκλογικής Συνελεύσεως, επικαλούμενοι επί πάντας τον φωτισμόν του Παναγίου και Τετελεταρχικού Πνεύματος".

Ακολούθησε μυστική ψηφοφορία και ο Μακάριος πήρε **28** ψήφους, δηλαδή όλες τις ψήφους των Γενικών Αντιπροσώπων που τον υποστήριζαν και των **11** Οφφικιάλων της Εκκλησίας όπως υπολόγιζε το μέτωπο υποστήριξης του.

Ο "αντίπαλος" του Ανδρόνικος Βρυωνίδης περιορίστηκε στις **19** ψήφους.

Μετά την Εκλογική Συνέλευση όλοι κατευθύνθηκαν στον Καθεδρικό Ναό Αγίου Ιωάννου όπου έγινε η Κανονική Πράξη της εκλογής του και υπεγράφη από τους Αγίους Συνοδικούς δηλαδή τον Κύπρου Μακάριο, τον Περγάμου Αδαμάντιο και τον Σάρδεων Μάξιμο.

Για την ενθρόνιση του Κιτίου Μακαρίου υπήρχαν πλέον αρκετοί Μητροπολίτες στο νησί μια και είχε προηγηθεί η εκλογή του Μητροπολίτη Κλεόπα στην Πάφο και του Μητροπολίτη Κυπριανού στην Κερύνεια.

Ο Εψηφισμένος Μητροπολίτης Κιτίου έφθασε στην Αθήνα τον Κούνιο καθ' οδόν προς την Κύπρο και σε συνέντευξη του την **1** Ιουνίου τάχθηκε κι' αυτός, όπως και υπέρ της συνέχισης του αγώνα για την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα και εναντίον του Συντάγματος που πρόσφερε αυτή την περίοδο στη Νομοθετική Συνέλευση (Διασκεπτική) η Βρετανία και στην οποία παρίσταντο η Αριστερά και οι Τουρκοκύπριοι:

ΕΡ: Με τι αισθήματα κατέρχεσθε εις Κύπρον διά ν' αναλάβετε τα καθήκοντα σας;

ΑΠ: Η συγκίνησής μου είναι βαθυτάτη, διότι η φωνή της Εκκλησίας και του Ελληνικού Κυπριακού λαού με εκάλεσαν, ίνα αναλάβω το υψηλόν υπούργημα του Μητροπολίτου. Όταν έλαβον γνώσιν της υποψηφιότητος μου και αργότερον, της εκλογής μου, διά τον περίλαμπρον Μητροπολιτικόν θρόνον Κιτίου, τον οποίον εκλέϊσαν τόσαι μεγάλαι μορφαί της Εκκλησιαστικής και πολιτικής μας ιστορίας, αλληλοσυγκρουόμενα αισθήματα επλημμύρισαν και διακατέχουν ακόμη την ψυχήν μου.

Αναλογίζομαι το μέγεθος της τιμής, αλλά συγχρόνως και το μέγεθος των ευθυνών. Κατέρχομαι εις την αγαπητήν μου γενέτειραν με την πρόθεσιν να διαθέσω όλας μου τας δυνάμεις εις την υπηρεσίαν της Εκκλησίας και της αλυτρώτου ιδιαιτέρας μας ελληνικής πατρίδος.

ΕΡ: Πως βλέπετε την σημερινήν κατάστασιν της Κυπριακής Εκκλησίας;

ΑΠ: Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η επί μακρόν διάστημα χρόνου χηρεία των Μητροπολιτικών εδρών υπήρξεν εις άκρον επιζημία διά την Κυπριακήν Εκκλησίαν, ως επίσης και διά τον αγώνα μας υπέρ της Ενώσεως μετά της μητρος Ελλάδος, δεδομένου ότι ανέκαθεν οι Ιεράρχαι της Κύπρου δεν ήσαν μόνον θρησκευτικοί, αλλά και εθνικοί συγχρόνως ηγέται του λαού. Και η σημερινή ακόμη πολιτική ακαταστασία και διχασμός είναι κυρίως απότοκος της παραταθείσης χηρείας της Εκκλησίας. Οι νέοι Ιεράρχαι της Κύπρου έχουν να διεξαγάγουν σκληρούς αγώνας προς πολλάς κατευθύνσεις. Έχουν να οικοδομήσουν εκ θεμελίων. Είμαι όμως απολύτως βέβαιος ότι, μετά την συμπλήρωσιν της Κυπριακής Ιεραρχίας, θα ανατείλουν ευτυχείς ημέραι διά την Κυπριακήν Εκκλησίαν και την ελληνικήν μας Μεγαλόνησον.

ΕΡ: Τι φρονείτε επί του εθνικού ζητήματος της Κύπρου και ποία, κατα την γνώμην σας, η ακολουθητέα οδός προς επίτευξιν του σκοπού;

ΑΠ: Ως προς το εθνικόν ζήτημα της Κύπρου νομίζω ότι μία και μόνον είναι η εθνικώς συμφέρουσα

και ακολοθητητά γραμμή. Και τοιαύτη είναι η ήδη χαραχθείσα υπό της Εθναρχίας. Ο ενωτικός μας αγών είναι τόσο ηθικός και δίκαιος, ώστε ουδέ προς στιγμήν πρέπει να διστάσωμεν διά την συνέχισιν του.

ΕΡ: Ποία η γνώμη σας επί των Βρετανικών προτάσεων διά "Σύνταγμα" και "πολιτικές ελευθερίας;"

ΑΠ: Νομίζω ότι μαντεύετε την γνώμην μου εκ της προηγουμένης μου απαντήσεως. Δεν διστάζω όμως να την επαναλάβω σαφέστερον: Το προτεινόμενον υπό της Μεγάλης Βρετανίας Σύνταγμα, είναι εντελώς απαράδεκτον. Το αίτημα του Κυπριακού Λαού και ο σκοπός των αγώνων του δεν είναι η παροχή συντάγματος, αλλ' η πραγματική του ελευθερία και η πραγματοποίησις του πόθου του, όπως ενωθή μετά της Μητρος Ελλάδος.

Ο Εψηφισμένος Μητροολίτης Κιτίου Μακάριος έφθασε στην Κύπρο στις **9 Ιουνίου 1948**. Παρόντες στην υποδοχή του όλοι οι αξιωματούχοι της Εκκλησίας. Επικεφαλής των συγκεντρωθέντων ένας βρακάς, ο πατέρας του Χριστόδουλος Μούσκος, από την Παναγιά, της Πάφου, που έτρεξε και τον ασπάστηκε πρώτος, η αδελφή του Μαρία και ο αδελφός του Γιακουμής με τη σύζυγο του.

Στις πρώτες του δηλώσεις στην Κύπρο ο Μακάριος επανέλαβε και πάλι ότι θα αγωνιζόταν για την Ενωση της Κύπρου με την Ελλάδα:

"Ως προς τους εθνικούς μας αγώνες και πόθους αι αρχαί μου είναι γνωσταί. Θα ακολουθήσω πιστώς την ενωτικήν γραμμήν την οποίαν εχάραξεν ο εθνικός ήρως και Εθνάρχης Μακάριος Β και της οποίας το σύνθημα είναι Ενωσις και μόνον Ενωσις".

Η χειροτονία και ενθρόνιση του νέου Μητροπολίτη έγινε στις **13 Ιουνίου** στην παρουσία **15.000** λαού και σ' αυτήν επανέλαβε την υπόσχεση ότι θα συνέχιζε τον αγώνα για την Ενωση:

"Και η εθνική μας επιδίωξις δεν είναι άλλη, ειμή ο διά μακρών αγώνων και αίματος επισφραγισθείς πόθος του ελληνικού υποδούλου Κυπριακού λαού υπέρ της Ενώσεως μετά της Μητρος Ελλάδος. Και ο πόθος

αυτός δεν πρέπει να ψυχρανθή και οι αγώνες μας αυτοί δεν πρέπει να χαλαρωθούν έστω και αν συναντήσωμεν αντιξόους περιστάσεις, έστω και αν παρ' ελπίδα δοκιμάσωμεν προσωρινάς ατυχίας. Οι αγώνες μας είναι δίκαιοι και το δίκαιο θα επικρατήσει της καταπιεζομένης αδικίας".

(Μεταγλώττιση)

"Και η εθνική μας επιδίωξη δεν είναι άλλη, παρά ο πόθος του πόθος του ελληνικού υποδούλου Κυπριακού λαού υπέρ της Ενώσεως μετά της Μητρος Ελλάδος που επισφραγίστηκε με μακρούς αγώνες και αίματος. Και ο πόθος αυτός δεν πρέπει να ψυχρανθεί και οι αγώνες μας αυτοί δεν πρέπει να χαλαρωθούν έστω και αν συναντήσουμε αντίξοες περιστάσεις, έστω και αν παρ' ελπίδα δοκιμάσουμε προσωρινές ατυχίες. Οι αγώνες μας είναι δίκαιοι και το δίκαιο θα επικρατήσει της καταπιεζομένης αδικίας".

Είπε ο Μακάριος Κυκκώτης στον ενθρονιστήριο του λόγo απαντώντας σε προσφώνηση του Αρχιεπισκόπου Κύπρου Μακαρίου Β, ο οποίος τον προειδοποίησε ότι "δυσχερές και επίμοχθον" ήταν το έργο που αναλάμβανε και του τόνισε ότι "είσαι ο ηγέτης του λαού, εν τη επιδιώξει των εθνικών αυτού βλέψεων" και τον κάλεσε να πρωτοστατήσει "εν τούτω, όση δυνάμει συντελών εις προώθησιν και τελικήν επίτευξιν του διακαούς τούτου πόθου (Ενώσεως):

"Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, όστις εν τω απείρω αυτού ελέει επέβλεψεν επ' εμέ το μικρόν και ελάχιστον εν τοις λειτουργοίς Του και εκάλεσε με διά της φωνής του λαού Του, όπως ανέλθω σήμερον τον ύψιστον της Ιερωσύνης βαθμόν.

Και ιδού νυν, Μακαριώτατε Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς, ευλαβείς του Υψίστου λειτουργοί και χριστεπώνυμο του Κυρίου Λαέ, βουλή και χάριτι του παντοδυνάμου Θεού, από των μαθητικών εδωλίων ανυψούμαι σήμερον εις επισκοπικόν θρόνον.

Αλλά βλέπω το ύψος και ο νους μου ιλιγγιά και πολύ πλέον τούτου βλέπω το βάθος της διακονίας και του έργου εις ο εκλήθην και η καρδιά μου πτήσσει και τρέμει "ην γαρ εμοί διά παντός αιδέσιμον τε και φοβερόν της αρχιερωσύνης το αξίωμα".

Χθες ακόμη εις την πέραν του Ατλαντικού χώραν διήγον την ωραίαν και ήρεμον ζωήν του βιβλίου και σήμερον ο Μακαριώτατος της θείας ταύτης μυσταγωγίας τελετάρχης την χάριν του Παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος επ' εμέ επικαλεσθείς "ως νυμφίω περιέθηκε μοι Μήτηραν" και παρέδωκε με την νύμφην Εκκλησία, έδωκε μοι ράβδον βακτηρίας και παιδεύσεως και ιδού εξαποστέλλει με νυν ίνα ποιμάνω την κατά Κίτιον αποικούσαν Εκκλησίαν, την υπέρ δεκαπενταετία εν χηρεία πενθούσαν και υπέρ πάσαν άλλην εν τω σώματι αυτής τα στίγματα των παθών του Κυρίου βαστάζουσαν. Μεγάλη όντως η προσγενομένη μοι τιμή, αλλά και ανάλογον το βάρος των υποχρεώσεων και ευθυνών, ευθυνών πολλών και ποικίλων έναντι του Θεού και έναντι των ανθρώπων, τας οποίας επί των ασθενών μου ώμων από τούδε επιφορτίζομαι. Πτοούμαι ενώπιον του Θεού διά το μέγεθος της τιμής και αμηχανώ ενώπιον των ανθρώπων διά το μέγεθος των ποικίλων καθηκόντων.

Την ιεράν και επίσημον αυτήν στιγμήν της ζωής μου υψώ τους οφθαλμούς μου προς το δισανάβατον της Αρχιερωσύνης ύψος και με ψυχικην συντριβήν βλέπω υψούμενον ένα σταυρόν σύμβολον της αποστολης μου. Σύμβολον της πίστεως και της αρνήσεως συγχρόνως. Της πίστεως εις τον εσταυρωμένον Ναζωραίον και της αρνήσεως του εαυτού μου. Αρνήσεως μέχρι σημείου ώστε ως καλός ποιμήν μιμούμενος τον Αρχιποίμενα Χριστόν και την ψυχήν μου να θυσιάσω υπέρ των προβάτων. Διότι σταυρός και αυτοθυσία είναι ο βαρύς κλήρος των υποδουμένων των Αρχιερατικών ζυγόν.

Ιστορία παλαιά και ιστορία πρόσφατος της Μεγαλομάρτυρος ημών Εκκλησίας διά σειράς μακράς γεγονότων αδιαψεύστως την αλήθειαν ταύτην μαρτυρεί και παραδείγματα μαρτυρικής αυτοθυσίας προβάλλει εις εκάστην σελίδα της. Εναυλοι ηχούν εις τα ώτα μου

οι λόγοι του Μακαριωτάτου, ότι το έργο μου είναι δυσχερές και επίμοχθον και το φορτίον δυσβάστακτον. Και υπέρ ποτέ σήμερον επί μακρόν χρόνον διάστημα εν ορφανία διετέλεσε, το έργο είναι έτι τραχύ και επίμοχθον. Κοινωνική αναστάτωση, αναταραχή και σύγχυσις υπήρξεν η φυσική συνέπεια της μακράς ταύτης ορφάνιας.

Ηθικά αξία εν πολλοίς παρεμερίσθησαν και καινοφανή κηρύγματα εν πολλοίς εύρον απήχησιν. Οντως "εν μέσω παγίδων πολλών διαβαίνομεν και επί επάλξεων πόλεων περπατούμεν" αι ημέραι είναι πονηραί. Αναπεπταμένον και τρικυμιώδες πέλαγος υπό παντοίων πνευμάτων σαλευόμενον, προβάλλεται ενώπιον μου, εν τω οποίω εγώ νέος και αδόκιμος ναύκληρος μέλλω να ποντοπορήσω και εις λιμένα γαλήνιον την εκκλησιαστικήν των Κιτιέων ολκάδα ασφαλώς να οδηγήσω".

Βαρύ το καθήκον, τραχεία η προσπάθεια και μεγάλη η ευθύνη. Σκέπτομαι όθεν την ηθικήν και πνευματικήν μου ανεπάρκειαν, αναμετρώ τας δυνάμεις μου και φοβούμαι. Όταν το πρώτον μακρόθεν ήκουσα τον αντίλαλον της φωνής της Μητρός Εκκλησίας και του υποδούλου ελληνικού λαού, καλούσης με εις το υψηλόν της Αρχιερωσύνης υπούργημα. Κύριος μόνον οίδε τους διασταγμούς της καρδιάς μου και τους φόβους της ψυχής μου, ίνα αποδεχθώ τη κλήσιν εις την διακονίαν ταύτην. Και ομολογώ ως ο μακάριος Παύλος επιστέλλων προς Κορινθίους έλεγεν "ότι εν φόβω και εν τρόμω πολλών ήλθον προς υμάς".

Διότι κατανώ ους νυν αποδύομαι. Αλλά και γινώσκω επίσης καλώς ότι ο τρόπος της ζωής του Επισκόπου είναι υπέρ τον κατά σάρκα άνθρωπον, διότι όπως ο θείος Χρυσόστομος έλεγεν "ο επίσκοπος καν οργισθή, καν γελάση, καν αμέσως όναρ επιθυμήση, πολλοί οι νομθετούντες οι εις μηδέν αρεσκόμενοι και τα πάντα κακίζοντες".

Της αρχιερωσύνης το ύψος είναι όντως δυσβάστακτον.

Ενώ επί του ιερού βάθρου την στιγμήν ταύτην

ίσταμαι η ψυχή μου κλίνει τα γόνατα της και περίφοβος τείνει τα ώτα και ακούει την φωνήν του Θεού, την οποίαν ο θεόπτης Μωϋσής επί τη όρους Χωρήβ ήκουσε "Μωϋσή, Μωϋσή, λύσον το υπόδημα των ποδών σου, ότι τόπος άγιος εστίν".

Να λύση το υπόδημα των ποδών του διετάσσετο ο Μέγας Μωϋσής και ούτω να προσεγγίση προς τον άγιον τόπον. Να λύσω πάντα γήϊνον με τον κόσμον σύνδεσμον, εντέλλεται σήμεραν και εις εμέ επαναλαμβανομένη η ίδια φωνή και υπεράνω του βιωτικού κλύδωνος υψούμενος, ελεύθερος απο τα πάθη και τας κακίας του κόσμου, ούτω του μυστηρίου της αρχιερωσύνης να καταστώ υπουργός άξιος.

Ακούω την φωνήν και λογίζομαι την ανθρωπίνην μου ευτέλειαν. Πλην όμως και θαρρούντως εις την θείαν ευσπλαχνίαν και πιστεύων ότι η δύναμις του Θεού εν τη ασθενεία των ανθρώπων τελειούται και ελπίζων εις την θείαν βοήθειαν, απεδέχθην τη κλήσιν και ιδού σήμεραν ανέρχομαι τον ύπατον της ιερωσύνης βαθμόν και θαρρούντως από του νυν αποδύομαι εις τον αγώνα.

"Μηδείς μου της νεότητος καταφρονείτω". Ισως ορθόν το λεγόμενον ότι "γλυκύς ο πόλεμος τοις απείροις". Αν και νέος όμως και άπειρος συναισθάνομαι πλήρως ότι ο πόλεμος και οι αγώνες τους οποίους ο Επίσκοπος έχει να αντιμετωπίση είναι πλήρεις πικρίας, ιδρώτων και μόχθων. Και οι αγώνες αυτοί δεν είναι όπως λέγει ο θεός Παύλος "πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς προς τας εξουσίας, προς τα πνευματικά της πονηρίας εν τοις επουρανίοις".

Δεν θα λιποψυχήσω όμως διότι πιστεύω ακραδάντως εις την θείαν βοήθειαν. Οιαδήποτε αμφιβολία θα ήτο ολιγοπιστία και θα με απεστέρει των καρπών της υψηλής αποστολής μου. Αλλά θα ήτο συγχρόνως και προσβολήν κατά του ειπόντος "ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί, πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος".

Και αναδέχομαι ήδη της αρχιερωσύνης το

αξίωμα, όχι διά να χρησιμοποιήσω ως ανθρωπίνου εγωΐσμού ικανοποίησιν ή ως βιοπορίας επάγγελμα, διά να αμέλγω τα πρόβατα και πίνω το γάλα και περιβάλλωμαι το έριον, ποιμαίνων ούτω τον εαυτόν μου και όχι το ποίμνιον, όπως οι Προφήται του Ισραήλ ωνειδίζον, αλλ' έχων προ οφθαλμών την εικόνα του καλού Ποιμένος και Αρχιποίμενος Χριστού, θα ανατρέξω και αναζητήσω εν δεξιοίς και αρισεροίς τα εμπιστευθέντα μου πρόβατα και ιδιαίτερα ταύτα εις νομάς σωτηρίους. Και όλως ιδιαίτερα ενδιαφερόντως θα ανατρέξω εις τους κρημνούς και τας χαράδρας διά να αναζητήσω και επαναφέρω την λογικήν ποίμνην του Κυρίου, τα απολωλότα εκείνα πρόβατα, τα οποία λύκοι βαρείς της απουσίας του Ποιμένος επωφεληθέντες, ήρπασαν και διεσκόρπισαν. Και τοις πάσι θα γίνω τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω.

Και νυν, δόξαν, τιμήν και ευχαριστίαν αναπέμπω προς τον Μεγαλοδύναμον Θεόν, όστις εν τω πλούτῳ της Αυτού αγαθωσύνης ηξίωσε με να ζήσω τας παρούσας στιγμάς.

Συ δε περιούσιε του Κυρίου λαέ, προς ουρανόις έπαρον σου τας χείρας και εν προσευχής κατανύξει δεήθητι προς τον Μεγαλοδύναμον θεόν ίνα με αναδείξη δεξιόν οικοστρόφον του εμπιστευθέντος μοι εκκλησιαστικού σκάφους πιστόν και αγαθόν Οικονόμον πολλαπλασιάζοντα το διά της Αρχιερωσύνης εμπιστευθέν μοι σήμερον τάλαντον, ώστε σώαν να παραδώσω την παρακαταθήκην τῷ Δεσπότῃ, κατά την ημέραν εκείνην όταν οι τα τάλαντα πιστευθέντες καλώνται και εισήγονται και ευθύνας υπέχωσιν.

Υμάς Μακαριώτατε Δέσποτα, Σεβασμία των Αρχιερέων δυάς και Τίμιον της εν Χριστώ διακονείας Πρεσβυτέριον, οίτινες προ του θυσιαστηρίου και Κυρίου την ευλογίαν του θεού και την χάριν του Αγίου Πενύματος θερμώς υπ' εμέ επικαλέσθητε θερμώς, ευχαριστώ.

Ευγνωμόνως επίσης κατά την εύσημον ταύτην στιγμήν της ζωής μου, στρέφω τας σκέψεις μου προς τους αγαπητούς μου γονείς, οι οποίοι χριστιανικώς

με ανέθρεψαν, την αδελφότητα της Γερασμίας εν Κύπρω Μονής μου, ήτις εκ νεαράς ηλικίας προς πνευματικόν καταρτισμόν μου τόσας φροντίδας κατέβαλεν. Ευχαριστίας επίσης στέλλω μακρόθεν προς την αυτού Παναγιότητα των Οικουμενικών Πατριάρχην Μάξιμον τον Ε. τους εκπροσώπους της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Περγάμου Αδαμάντιον, και Σάρδεων Μάξιμον, οίτινες τοσούτους μόχθους κατέβαλον, ίνα την Κύπριδα Εκκλησίαν εις λιμένα γαλήνης κοθοδηγήσωσιν, ικεσίας δε ευχάς αναπέμπω προς τον Πανάγαθον Θεόν, υπέρ της μακαρίας μνήμης του αειμνήστου Αρχιεπισκόπου Λεοντίου του Α παρά του οποίου το πρώτον της Ιερωσύνης αξίωμα έλαβον.

Και συ, άόρατε της Εκκλησίας Νυμφίε, Επίσκοπε αιώνιε της εν τη αμαρτωλώ ταύτη γη στρατευομένης Εκκλησίας σου, αξίωσον με ίνα ακατατακρίτως φέρω της Αρχιερωσύνης το αξίωμα και ικάνωσον με ίνα τον δρόμον του ιερού καθήκοντος νικηφόρως επιτελέσω προς δόξαν σου, του Θεού ημών, προς σωτηρίαν δε του λαού, ου την Επισκοπήν δέδωκακας μοι εν τη παρούση ζωή".

Θερμήν υποδοχήν επεφύλαξε στο Μητροπολίτη Μακάριο Κυκκώτη και η Λεμεσός όπου επισκέφθηκε το Μητροπολιτικό Μέγαρο.

Η νέα Ιερά Σύνοδος συνήλθε στην πρώτη της συνεδρία στις 24 Ιουνίου. Ηταν η πρώτη κανονική συνεδρία της Ιεράς Συνόδου της νήσου από τις 4 Σεπτεμβρίου 1931 ότε είχε συνεδριάσει υπό τον Αρχιεπίσκοπο Κύριλλο.

Μεταξύ των πρώτων της αποφάσεων ήταν και ψήφισμα που επαναλάμβανε τη θέση της Εκκλησίας και της Εθναρχίας υπέρ της Ένωσης με την Ελλάδα.